

## Arrest

nr. 94 951 van 11 januari 2013  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat K. MICHOLT loco advocaat S. MICHOLT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.M.F. (verzoeker) als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

*U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soennitische inwoner van Bagdad te zijn. Tot 2005 woonde u in Amil-wijk. Daarna trouwde u en verhuisde u naar de Amriyah-wijk. U woonde er tot begin 2010 en verhuisde nadien omwille van uw problemen met de 'Iraakse Islamitische Partij', naar de Dakhiliya-wijk, waar u ging inwonen bij uw zus. U verbleef er tot uw vertrek uit Bagdad op 25 december 2011.*

*Tussen 2004 en 2006 werkte u op het gezondheidsdepartement van 'Islamic Relief'. Eind 2004 of begin 2005 probeerden rondtrekkende milities u tot tweemaal toe te ontvoeren.*

*Na 2006 laaide het sektarisch geweld in Irak op en werd het werk bij Islamic Relief te gevaarlijk. U besloot om uw contract bij Islamic Relief stop te zetten en aan de universiteit van Mustanseriyah les*

te geven aan ingenieursstudenten. In november 2006 stopte u met lesgeven omdat u zich bedreigd voelde. U had namelijk een soennitische naam, (M.), waardoor u - gezien de sektarische spanningen - het gevaar liep om door sjiïeten aangevallen of vermoord te worden. Bovendien had u problemen met uw overste, vice-rector Walid Awad Al-Temimi. Hij was een corrupte sjiïet die banden had met de 'Dawa-partij' en die het niet nauw nam met het universitair reglement. U kwam met de vice-rector in aanvaring omdat u van soennitische afkomst was en omdat u niet tolereerde dat hij het universitair reglement schond. Hoewel u sinds november 2006 geen les meer gaf aan de universiteit, duurde het tot april 2007 vooraleer u officieel werd ontslagen.

In 2009 besliste de Iraakse Ministerraad dat alle hoogopgeleide personen die in de voorgaande jaren hun werk waren kwijtgeraakt hun oude positie konden teruggeisen. U diende een dossier in, in de hoop opnieuw aangesteld te worden aan de universiteit. Walid Awad Al-Temimi, die verantwoordelijk was voor de afhandeling van uw dossier, weigerde echter om u in dienst te nemen. Het kwam tot een woordenwisseling waarbij hij u met de dood bedreigde. U dreigde er op uw beurt mee om klacht tegen hem in te dienen bij het Ministerie van Hoger Onderwijs. Hetgeen u uiteindelijk niet deed omdat u schrik had van Walid Awad Al-Temimi. Nadien besloot u om niet meer terug te keren naar de universiteit.

Eind 2009 vroeg een kennis, (A.N.H.), of u zich wou aansluiten bij de Iraakse Islamitische Partij. Na enig twijfelen besloot u om op zijn voorstel in te gaan en lid te worden van deze partij. U woonde enkele vergaderingen van de partij bij en in de aanloop naar de parlementsverkiezingen van maart 2010 beloofde men u een mooie plaats bij de overheid of het parlement. Na verloop van tijd ontdekte u echter dat u weinig bewegingsvrijheid kreeg binnen de partij en dat de partij zich liet leiden door cliëntelisme. Omdat dit niet strookte met uw eigen waarden en de programmapunten van de partij, besloot u om de partij begin 2010 te verlaten. Na uw vertrek rezen er naar de buitenwereld toe vragen over de werkelijke redenen van uw vertrek. U lichtte deze echter nooit toe. Enkel aan uw voormalige ingenieursstudenten die zich wilden aansluiten bij de partij vertelde u de ware toedracht. In januari 2010 kwam (A.N.) u zeggen dat u voorzichtig moest zijn en dat u beter Amriyah, het bolwerk van de partij, zou verlaten. U vertrouwde op het advies van (A.N.) en u ging bij uw zus in Dakhiliya wonen. Ergens rond mei 2010 verhuisde ook de rest van uw gezin naar het huis van uw zus.

Uiteindelijk woonden u en uw gezin van ongeveer mei 2010 tot december 2011 bij uw zus zonder dat er zich bijkomende incidenten voordeden. Op 25 december 2011 vertrok u samen met uw gezin richting Erbil, in Noord-Irak. Op 28 december 2011 vertrok u uit Erbil en reisde u afwisselend per wagen en per vrachtwagen richting Europa. U kwam op 9 januari 2012 aan in België en u diende nog diezelfde dag, samen met uw echtgenote (T.M.N.), een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: identiteitskaart dd. 19/09/2007, identiteitskaart echtgenote dd. 19/05/2007, identiteitskaart zonen dd. 27/09/2007 en dd. 18/05/2009, nationaliteitsbewijs dd. 17/03/1996, nationaliteitsbewijs echtgenote dd. 04/10/1992, voedselrantsoenkaart, kopie voedselrantsoenkaart, kopie woonkaart vader, kopie nationaliteitsbewijs vader, kopie identiteitskaart vader, huwelijksakte, verschillende schoolrapporten, middelbaar diploma, diploma Master-studies, diploma Bachelor-studies, certificaat succesvol afronden Engelse test, certificaten in verband met Master-graad, afstudeercertificaat, Master-thesis, diverse badges van de universiteit, attesten in verband met de aanstelling op de universiteit van Mustanseriya, attest van afwezigheid op het werk, ontslagbrief dd. 15/05/2007, twee badges Islamic Relief, diverse certificaten Islamic Relief.

## **B. Motivering**

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal (CGVS) beslist dat u niet in aanmerking komt voor de Vluchtelingenstatus of de Subsidiare Beschermingsstatus overeenkomstig art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. U kunt namelijk niet aannemelijk maken dat u hoeft te vrezen voor een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt volgens de definitie van Subsidiare Bescherming. En dit omwille van volgende redenen.

**U verklaart dat uw probleem met de Iraakse Islamitische Partij de concrete aanleiding is voor uw vertrek uit Irak. U kan echter niet aannemelijk maken dat u omwille van deze reden moet vrezen voor een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.** U beweert dat er na uw vertrek uit de partij roddels ontstonden over de redenen van uw vertrek en dat uw vertrek door de partij wordt beschouwd als één van de redenen van hun verkiezingsnederlaag in de parlementsverkiezingen van 2010 (zie CGVS, (A.), p. 16). Als gevolg daarvan zou de Iraakse Islamitische Partij u vervolgen. Het is echter allesbehalve duidelijk waarop u de door u ingeroepen vrees voor vervolging baseert; alleszins niet op concrete feiten of gebeurtenissen. In de periode januari 2010 tot uw vertrek eind december 2011, een periode van bijna twee jaar, deden er zich namelijk geen incidenten voor die er op wezen dat u effectief wordt geviséerd door de leden van de Iraakse Islamitische Partij. U vermeldt de moorden op

enkele politieke opposanten van de partij om de door u ingeroepen vrees kracht bij te zetten maar u kan niet zeggen wanneer, door wie en waarom deze personen werden vermoord (zie CGVS, (A.), p. 17). Het is dan ook niet duidelijk waarom hun dood bewijst dat u ook zal worden vervolgd. Daarnaast is het opmerkelijk dat u niet kan concretiseren waarom (A.N.), een kennis die bij de partij aangesloten was, u aanraadde om Amriyah te verlaten (zie CGVS, (A.), p. 14). Evenmin kan u zeggen wat (A.N.) precies had gehoord - u heeft het consequent over "roddels" maar kent de inhoud van die roddels niet - of waarom hij vond dat u voorzichtig moest zijn (zie CGVS, (A.), p. 15), volgens u omdat (A.N.) u niets extra wou vertellen (zie CGVS, (A.), p. 15). Het klemmt echter dat u besluit om Amriyah en later Irak te verlaten - zeker dit laatste is een vrij drastische beslissing - op basis van enkele niet nader gespecificeerde "roddels". Bovendien is het opvallend dat u reeds in 2010 besloot om Irak te verlaten maar dat u desondanks tot eind december 2011 in Bagdad bleef. U woonde al die tijd op hetzelfde adres in Dakhiliya, gaf les aan de Dija College University en nam dus deel aan het openbare leven (zie CGVS, (A.), p. 7). Dat u nog bijna twee jaar lang uw leven in Bagdad verderzet lijkt er niet op te wijzen dat u effectief voor vervolging vreesde. Dat er zich in die omstandigheden geen bijkomende incidenten voordeden maakt het bovendien zeer onwaarschijnlijk dat u daadwerkelijk vervolgd werd door de Iraakse Islamitische Partij. Indien zij in die periode werkelijk zinnens waren u te "treffen" hadden zij daartoe ruimschoots de mogelijkheid gehad. Nochtans heeft er zich ten aanzien van u, of iemand van uw familie, geen enkel incident voorgedaan.

**U kan evenmin overtuigen dat u moet vrezen voor vervolging omwille van uw soennitische achtergrond.** U kan namelijk niet overtuigen dat u wordt vervolgd door uw voormalige vice-rector Walid Awad Al-Temimi. U verklaart dat u in 2006 met deze persoon in aanvaring kwam. Dat leidde in november 2006 tot uw verwijdering uit de universiteit van Mustanseriyah en uw officieel ontslag in april 2007 (zie CGVS, (A.), p. 18). U had eind 2006 via uw collega's vernomen dat de vice-rector u had bedreigd (zie CGVS, (A.), p. 20). Na deze bedreiging verliet u de universiteit en nadien volgden er geen nieuwe incidenten tot 2009. Met andere woorden: zolang u zich niet op de universiteit vertoonde had u geen problemen met uw vice-rector. Overigens had dit probleem tussen jullie beiden betrekking op de toepassing van het universitair reglement, een interne kwestie dus. In 2009 probeerde u opnieuw aangesteld te worden op de universiteit, maar Walid Awad Al-Temimi weigerde dit (zie CGVS, (A.), p. 20). Dat u in 2009 uw job terug vroeg aan Walid Awad Al-Temimi, wijst evenmin op een vrees ten aanzien van deze persoon aangezien u bereid was om opnieuw onder zijn leiding te gaan werken. Bovendien deden er zich na de woordenwisseling met Walid Awad Al-Temimi in 2009 geen bijkomende incidenten voor, wat de door u ingeroepen vrees uiteraard in ernstige mate relativeert. Te meer omdat u bevestigt dat zolang u afstand hield van Walid Awad Al-Temimi, u geen problemen had met hem (zie CGVS, (A.), p. 21). Dit lijkt er allemaal op te wijzen dat de problemen tussen u en Walid eerder van persoonlijke aard waren, niets meer en niets minder. Het Commissariaat-generaal is daarom van oordeel dat de door u ingeroepen feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te spreken.

Het Commissariaat-generaal is er evenmin van overtuigd dat u omwille van uw soennitische naam in aanmerking komt voor het Vluchtelingenstatuut. U beweert dat uw naam in 2006 een probleem vormde op uw werk, de door sjiïeten gedomineerde universiteit van Mustanseriyah. Ook momenteel vormt uw naam volgens u nog steeds een probleem in de sjiïtische wijken van Bagdad (zie CGVS, (A.), p.19). U haalt echter geen concrete incidenten aan die de door u ingeroepen vrees voor vervolging aannemelijk maken. Dat u in 2006 niet naar de universiteit van Mustanseriyah kon, is uiteraard onvoldoende zwaarwichtig om van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te spreken. Dat u momenteel nog steeds niet naar sjiïtische wijken kan (zie CGVS, (A.), p.19) is eveneens onvoldoende zwaarwichtig om als een daad van vervolging te worden beschouwd. Bovendien zijn uw verklaringen op dit vlak vrij hypothetisch. U haalt immers geen andere concrete incidenten aan waaruit blijkt dat u persoonlijk en omwille van uw soennitische naam en achtergrond door sjiïeten werd vervolgd of in de toekomst zal worden vervolgd.

**Evenmin kunt u aannemelijk maken dat u zich omwille van de twee pogingen tot ontvoering eind 2004 - begin 2005 momenteel kunt beroepen op een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.** In de eerste plaats omdat u aangeeft dat deze pogingen tot ontvoering niets te maken hebben met uw vertrek uit Irak (zie CGVS, (A.), p. 21). Bovendien ging het over rondzwervende milities waar u achteraf niets meer van hoorde en u niet noopte om toenertijd al het land te verlaten (zie CGVS, (A.), p. 21-21). Het Commissariaat-generaal ziet dan ook geen reden om er van uit te gaan dat u momenteel nog steeds moet vrezen voor vervolging door deze milities.

De door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Zij doen namelijk geen uitspraak over de door u ingeroepen daden van vervolging. Dit geldt voor zowel uw identiteitsdocumenten en die van uw gezin, de documenten van Islamic Relief en de documenten betreffende uw opleiding. Al deze gegevens worden door het CGVS allerminst betwist. Uw ontslagbrief van de universiteit en het attest van uw afwezigheid op de universiteit bevestigen uw

verklaringen dat u in die periode de universiteit verliet maar doen verder geen uitspraak over de redenen die achter het vertrek staken. Ze bewijzen evenmin dat u momenteel moet vrezen voor vervolging als gevolg van uw werk op de universiteit van Mustanseriyah.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merklijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid gevisieerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

## **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van T.M.N. (verzoekster) als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soennitische inwoner van Bagdad te zijn. Na uw studies verhuisde u van de Hurriya-wijk naar de Amriyah-wijk. U bleef er tot ongeveer mei 2010 en verhuisde dan, als gevolg van de problemen van uw echtgenoot (M.F.A.) (O.V. 6.940.216 en CG 12/10254), naar uw schoonzus in de Dakhiliya-wijk. U verbleef er tot uw vertrek uit Bagdad op 25 december 2011.

U werkte sinds 1998 als ambtenaar voor het Iraakse Ministerie van Gezondheid. U bekleedde er verschillende hoge functies bij diverse departementen binnen het ministerie. U was aanvankelijk verantwoordelijk voor de aankoop van geneesmiddelen en medische toestellen, nadien werkte u voor de cel Humanitaire Organisaties van hetzelfde ministerie. In januari 2006 kwam u in aanvaring met Hakim Al Zamili, de administratieve en financiële ondervoorzitter van het Ministerie van Gezondheid die tevens lid was van de Sadr-groepering of de Dawa-partij. U ontdekte dat hij op grote schaal fraudeerde en misbruik maakte van het geld dat voor humanitaire organisaties bedoeld was. U confronteerde hem hiermee en u dreigde er mee klacht in te dienen bij het comité voor corruptiebestrijding. Hakim Al Zamili reageerde hierop door u met de dood te bedreigen. Uiteindelijk diende u bij het ministerie klacht in tegen hem. Er gebeurde niets met de klacht en twee dagen later werd u overgeplaatst naar het gezondheidscentrum van de sjiiitische wijk Sadr City. U wist dat uw overplaatsing een groot risico inhield omdat er verschillende soennitische artsen werden vermoord. Daarom ging u in de periode die volgde, ongeveer van februari 2006 tot eind september 2006 slechts tweemaal naar uw nieuwe werkplaats. Nadien nam u zwangerschapsverlof van 29 september 2006 tot 29 september 2007. Nadat het zwangerschapsverlof afliep werd u ontslagen.

Eind 2004 of begin 2005 probeerden rondtrekkende milities tot tweemaal toe om uw aanstaande echtgenoot, die toen voor de NGO 'Islamic Relief' werkte, te ontvoeren. Na jullie huwelijk in september 2005 veranderde uw echtgenoot van werk. In 2006 werd hij als lesgever aangesteld bij de universiteit van Mustanseriya. In november 2006 werd hij gedwongen om te stoppen met lesgeven omdat het te gevaarlijk voor hem was op de universiteit. Uw echtgenoot vreesde namelijk om te worden gedood omwille van zijn soennitische naam (M.). Bovendien was hij in een conflict verwickeld met zijn sjiiitische vice-rector Walid Awad Al-Temimi, een corrupte persoon. In april 2007 werd uw echtgenoot officieel ontslaan als lesgever. Toen uw echtgenoot in 2009 probeerde om zijn werk op de universiteit terug te krijgen weigerde dezelfde Walid Awad Al-Temimi zijn aanvraag goed te keuren. Het kwam tot een discussie waarbij Al-Temimi uw echtgenoot met de dood bedreigde en uw echtgenoot er mee dreigde om klacht in te dienen tegen Al-Temimi. Uw echtgenoot diende echter geen klacht in en besloot om niet naar de universiteit terug te keren. Eind 2009 nodigde een kennis, (A.N.H.), uw echtgenoot uit om zich aan te sluiten bij de Iraakse Islamitische Partij. Uw echtgenoot ging op het voorstel in en er werd hem in de aanloop naar de parlementsverkiezingen van 2010 een mooie positie bij de overheid of het parlement beloofd. Na verloop van tijd werd uw echtgenoot zich echter bewust van de beperkte bewegingsvrijheid en het cliëntelisme binnen de partij. Daarom besloot hij om begin 2010 de partij te verlaten. Na zijn vertrek ontstonden er echter roddels over de ware reden van zijn vertrek. In januari 2010 vertelde (A.N.) uw echtgenoot dat hij voorzichtig moest zijn en Amriyah moest verlaten. Uw echtgenoot verliet daarop het huis en trok in bij zijn zus in Dakhiliya. Rond mei 2010 verliet u eveneens het huis en ging u bij uw echtgenoot en schoonzus inwonen. U verbleef er tot 25 december 2011 zonder dat er zich bijkomende incidenten voordeden.

Op 25 december 2011 vertrok u samen met uw gezin richting Erbil, Noord-irak. Op 28 december 2011 vertrok u uit Erbil en reisde u afwisselend per wagen en per vrachtwagen richting Europa. U kwam op 9 januari 2012 aan in België en u diende nog diezelfde dag een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: geboorteakte zoon (A.), universitair diploma, ID-kaart van Ministerie van Gezondheid, attest van verlof, diverse attesten van medisch verlof, attest moederschapsverlof, diverse overplaatsingsbrieven.

#### **B. Motivering**

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal (CGVS) beslist dat u niet in aanmerking komt voor de Vluchtelingenstatus of de Subsidiaire Beschermingsstatus overeenkomstig art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. U kunt namelijk niet aannemelijk maken dat u hoeft te vrezen voor een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of

dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt volgens de definitie van Subsidiaire Bescherming. En dit omwille van volgende redenen.

**U kan niet aannemelijk maken dat u omwille van uw werk bij het Ministerie van Gezondheid momenteel moet vrezen voor een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.** U beweert dat u in januari 2006 door uw overste met de dood werd bedreigd en dat u weinig later naar het gevaarlijke Sadr City werd overgeplaatst (zie CGVS, (N.), p.19-20). Daarom werd u feitelijk gedwongen om te stoppen met uw werk, wat in het najaar van 2007, na uw bevallingsverlof, resulteerde in uw officieel ontslag (zie CGVS, (N.), p.10). Tot op heden deden er zich geen bijkomende incidenten voor. Bovendien bevestigt u tijdens het gehoor uw eerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Deze luiden als volgt: "Sedert ik thuis was werd ik nooit meer achtervolgd of bedreigd. Zolang ik niet in de buurt was kon ik geen gevaar meer voor hen zijn" (zie CGVS, (N.), p.19). Het Commissariaat-generaal acht het daarom zeer onaannemelijk dat u momenteel omwille van een conflict op het werk dat dateert van 2006-2007, dus ruim vijf jaar geleden, moet vrezen voor vervolging.

U beweert dat u op het ministerie nog steeds geregistreerd staat als een persoon die geliquideerd moet worden (zie CGVS, (N.), p.19). Het klemt echter dat er tussen het najaar van 2007 tot op heden niets gebeurde, ondanks het feit dat u beweert op een lijst van te liquideren personen te staan. Dat de personen die u vervolgen u al die tijd ongemoeid lieten, maakt het weinig waarschijnlijk dat u daadwerkelijk wordt vervolgd omwille van uw werk. Bovendien is het opmerkelijk dat u ondanks de ernst van de door u ingeroepen vrees, u vreest namelijk voor liquidatie, nog tot eind december 2011 in Bagdad verbleef en zelfs tot het voorjaar van 2010 in hetzelfde huis bij uw ouders bleef wonen (zie CGVS, (N.), p.3-4). Indien nodig, wist men u dus te vinden. Nochtans gebeurde er niets. Dit relativeert uw vrees voor vervolging in ernstige mate.

De door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Ze bevestigen namelijk enkel uw familiale situatie, uw opleiding en uw professionele activiteiten. Ze spreken zich echter niet uit over de door u ingeroepen daden van vervolging aangezien ze enkel melding doen van de diverse medische verloven, de overplaatsingen en uw zwangerschapsverlof.

Verder dient te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag deels steunt op de asielmotieven van uw echtgenoot, (M.F.A.). In hoofde van deze laatste werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Zo slaagde hij er niet een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Daar u zich eveneens beroept op de door uw echtgenoot aangehaalde asielmotieven, kan ook ten aanzien van u niet gesteld worden dat u uw land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Wat de asielaanvraag van uw echtgenoot betreft concludeerde het Commissariaat-generaal het volgende met betrekking tot de vluchtelingenstatus. "Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal (CGVS) beslist dat u niet in aanmerking komt voor de Vluchtelingenstatus of de Subsidiaire Beschermingsstatus overeenkomstig art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. U kunt namelijk niet aannemelijk maken dat u hoeft te vrezen voor een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt volgens de definitie van Subsidiaire Bescherming. En dit omwille van volgende redenen.

**U verklaart dat uw probleem met de Iraakse Islamitische Partij de concrete aanleiding is voor uw vertrek uit Irak. U kan echter niet aannemelijk maken dat u omwille van deze reden moet vrezen voor een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.** U beweert dat er na uw vertrek uit de partij roddels ontstonden over de redenen van uw vertrek en dat uw vertrek door de partij wordt beschouwd als één van de redenen van hun verkiezingsnederlaag in de parlementsverkiezingen van 2010 (zie CGVS, (A.), p. 16). Als gevolg daarvan zou de Iraakse Islamitische Partij u vervolgen. Het is echter allesbehalve duidelijk waarop u de door u ingeroepen vrees voor vervolging baseert; alleszins niet op concrete feiten of gebeurtenissen. In de periode januari 2010 tot uw vertrek eind december 2011, een periode van bijna twee jaar, deden er zich namelijk geen incidenten voor die er op wezen dat u effectief wordt geviséerd door de leden van de Iraakse Islamitische Partij. U vermeldt de moorden op enkele politieke opposanten van de partij om de door u ingeroepen vrees kracht bij te zetten maar u kan niet zeggen wanneer, door wie en waarom deze personen werden vermoord (zie CGVS, (A.), p. 17). Het is dan ook niet duidelijk waarom hun dood bewijst dat u ook zal worden vervolgd. Daarnaast is het opmerkelijk dat u niet kan concretiseren waarom (A.N.), een kennis die bij de partij aangesloten was, u aanraadde om Amriyah te verlaten (zie CGVS, (A.), p. 14). Evenmin kan u zeggen wat (A.N.) precies had gehoord - u heeft het consequent over "roddels" maar kent de inhoud van die roddels niet - of waarom hij vond dat u voorzichtig moest zijn (zie CGVS, (A.), p. 15), volgens u omdat (A.N.) u niets extra wou vertellen (zie CGVS, (A.), p. 15). Het klemt echter dat u besluit om Amriyah en later Irak te verlaten - zeker dit laatste is een vrij drastische beslissing - op basis van enkele niet nader gespecificeerde "roddels". Bovendien is het opvallend dat u reeds in 2010 besloot om Irak te

verlaten maar dat u desondanks tot eind december 2011 in Bagdad bleef. U woonde al die tijd op hetzelfde adres in Dakhiliya, gaf les aan de Dija College University en nam dus deel aan het openbare leven (zie CGVS, (A.), p. 7). Dat u nog bijna twee jaar lang uw leven in Bagdad verderzet lijkt er niet op te wijzen dat u effectief voor vervolging vreesde. Dat er zich in die omstandigheden geen bijkomende incidenten voordeden maakt het bovendien zeer onwaarschijnlijk dat u daadwerkelijk vervolgd werd door de Iraakse Islamitische Partij. Indien zij in die periode werkelijk zinnens waren u te "treffen" hadden zij daartoe ruimschoots de mogelijkheid gehad. Nochtans heeft er zich ten aanzien van u, of iemand van uw familie, geen enkel incident voorgedaan.

**U kan evenmin overtuigen dat u moet vrezen voor vervolging omwille van uw soennitische achtergrond.** U kan namelijk niet overtuigen dat u wordt vervolgd door uw voormalige vice-rector Walid Awad Al-Temimi. U verklaart dat u in 2006 met deze persoon in aanvaring kwam. Dat leidde in november 2006 tot uw verwijdering uit de universiteit van Mustanseriyah en uw officieel ontslag in april 2007 (zie CGVS, (A.), p. 18). U had eind 2006 via uw collega's vernomen dat de vice-rector u had bedreigd (zie CGVS, (A.), p. 20). Na deze bedreiging verliet u de universiteit en nadien volgden er geen nieuwe incidenten tot 2009. Met andere woorden: zolang u zich niet op de universiteit vertoonde had u geen problemen met uw vice-rector. Overigens had dit probleem tussen jullie beiden betrekking op de toepassing van het universitair reglement, een interne kwestie dus. In 2009 probeerde u opnieuw aangesteld te worden op de universiteit, maar Walid Awad Al-Temimi weigerde dit (zie CGVS, (A.), p. 20). Dat u in 2009 uw job terug vroeg aan Walid Awad Al-Temimi, wijst evenmin op een vrees ten aanzien van deze persoon aangezien u bereid was om opnieuw onder zijn leiding te gaan werken. Bovendien deden er zich na de woordenwisseling met Walid Awad Al-Temimi in 2009 geen bijkomende incidenten voor, wat de door u ingeroepen vrees uiteraard in ernstige mate relativeert. Te meer omdat u bevestigt dat zolang u afstand hield van Walid Awad Al-Temimi, u geen problemen had met hem (zie CGVS, (A.), p. 21). Dit lijkt er allemaal op te wijzen dat de problemen tussen u en Walid eerder van persoonlijke aard waren, niets meer en niets minder. Het Commissariaat-generaal is daarom van oordeel dat de door u ingeroepen feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te spreken.

Het Commissariaat-generaal is er evenmin van overtuigd dat u omwille van uw soennitische naam in aanmerking komt voor het Vluchtelingenstatuut. U beweert dat uw naam in 2006 een probleem vormde op uw werk, de door sjiïeten gedomineerde universiteit van Mustanseriyah. Ook momenteel vormt uw naam volgens u nog steeds een probleem in de sjiïtische wijken van Bagdad (zie CGVS, (A.), p.19). U haalt echter geen concrete incidenten aan die de door u ingeroepen vrees voor vervolging aannemelijk maken. Dat u in 2006 niet naar de universiteit van Mustanseriyah kon, is uiteraard onvoldoende zwaarwichtig om van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te spreken. Dat u momenteel nog steeds niet naar sjiïtische wijken kan (zie CGVS, (A.), p.19) is eveneens onvoldoende zwaarwichtig om als een daad van vervolging te worden beschouwd. Bovendien zijn uw verklaringen op dit vlak vrij hypothetisch. U haalt immers geen andere concrete incidenten aan waaruit blijkt dat u persoonlijk en omwille van uw soennitische naam en achtergrond door sjiïeten werd vervolgd of in de toekomst zal worden vervolgd.

**Evenmin kunt u aannemelijk maken dat u zich omwille van de twee pogingen tot ontvoering eind 2004 - begin 2005 momenteel kunt beroepen op een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.** In de eerste plaats omdat u aangeeft dat deze pogingen tot ontvoering niets te maken hebben met uw vertrek uit Irak (zie CGVS, (A.), p. 21). Bovendien ging het over rondzwervende milities waar u achteraf niets meer van hoorde en u niet noopte om toenertijd al het land te verlaten (zie CGVS, (A.), p. 21-21). Het Commissariaat-generaal ziet dan ook geen reden om er van uit te gaan dat u momenteel nog steeds moet vrezen voor vervolging door deze milities.

De door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Zij doen namelijk geen uitspraak over de door u ingeroepen daden van vervolging. Dit geldt voor zowel uw identiteitsdocumenten en die van uw gezin, de documenten van Islamic Relief en de documenten betreffende uw opleiding. Al deze gegevens worden door het CGVS allerminst betwist. Uw ontslagbrief van de universiteit en het attest van uw afwezigheid op de universiteit bevestigen uw verklaringen dat u in die periode de universiteit verliet maar doen verder geen uitspraak over de redenen die achter het vertrek staken. Ze bewijzen evenmin dat u momenteel moet vrezen voor vervolging als gevolg van uw werk op de universiteit van Mustanseriyah."

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde

bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviséerd. Ook de sjiietische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiietische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

2.1.1. Verzoekende partijen voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de formele en de materiële motiveringsplicht.

Zij wijzen erop dat zij tijdens hun gehoren bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) vaak onderbroken werden waardoor informatie verloren is gegaan. Dit werd aan het

einde gemeld door de advocaat die hen bijstond tijdens de gehoren, werd per e-mail meegedeeld en blijkt uit de notities die de advocaat maakte gedurende de gehoren.

Het CGVS riep verzoekende partijen op voor een tweede gehoor. Deze oproeping werd later per fax geannuleerd en in deze fax stond dat verzoekende partijen opnieuw zouden worden opgeroepen op een latere datum. Dit gebeurde echter niet terwijl in de beslissingen nochtans staat vermeld dat verzoekende partijen onvolledig waren en vage verklaringen aflegden. De bestreden beslissingen bevatten nergens uitleg omtrent het voorgaande. Verzoekende partijen menen dan ook dat deze beslissingen moeten worden vernietigd en teruggestuurd om hen verder te laten ondervragen.

2.1.2. Ter staving van het voorgaande, voegen verzoekende partijen de volgende stukken bij het verzoekschrift: twee faxen van het CGVS, een e-mail van hun advocaat aan het CGVS van 12 maart 2012 en de notities van de advocaat die verzoekende partijen bijstond tijdens hun gehoren (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 18-22).

2.2.1. Aan het einde van de gehoren van verzoekende partijen bij het CGVS formuleerde de advocaat die hen bijstond de algemene en louter hypothetische opmerking: *“Eerst en vooral had ik persoonlijk de indruk dat de cliënten in hun antwoorden werden beperkt en essentiële elementen verloren kunnen zijn gegaan”*. Wanneer aan de advocaat werd gevraagd over welke elementen het dan ging, antwoordde deze: *“Niets specifiek, maar in het algemeen. Als die cliënten werden beperkt is er misschien iets verloren gegaan”* (administratief dossier, stuk 4b, p.22; stuk 6). De advocaat van verzoekende partijen beperkte zich aldus tot het formuleren van een algemene, louter hypothetische opmerking, zonder te preciseren welke elementen of informatie onvoldoende aan bod zouden zijn gekomen of zijn belicht. Bovendien strookt deze opmerking niet met de gezegden van verzoekende partijen zelf. Zij verklaarden aan het einde van hun respectieve gehoren immers beide eenduidig dat zij alle problemen hadden verteld die aanleiding hebben gegeven tot hun vertrek en gaven uitdrukkelijk aan dat zij niets meer wensten te vragen of toe te voegen (administratief dossier, stuk 4a, p.24-25; stuk 4b, p.22; stuk 6).

Een aantal dagen na het plaatsvinden van de gehoren van verzoekende partijen maakte hun advocaat andermaal de tijdens deze gehoren geformuleerde opmerking over dat er informatie verloren kan zijn gegaan. Dienaangaande werd echter geen precisering gegeven. Integendeel werd aangegeven dat de advocaat van verzoekende partijen geen antwoord kon geven op de vraag welke informatie zij niet konden geven *“gezien wij ook niet weten wat de cliënten van informatie willen geven”* (administratief dossier, stuk 6).

Uit de stukken zoals bij het verzoekschrift gevoegd (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 18-22) en zoals opgenomen in het administratief dossier (stukken 6, 8a en 8b) blijkt dat verzoekende partijen nadien werden opgeroepen voor een tweede gehoor bij het CGVS. Deze gehoren werden ingevolge een administratieve wijziging geannuleerd. In de faxen waarin deze annulering aan verzoekende partijen ter kennis werd gebracht werd vermeld dat zij op een latere datum opnieuw zouden worden opgeroepen doch dit geschiedde niet.

Dient echter te worden opgemerkt dat het CGVS, zoals verweerder met recht repliceert, niet verplicht is een tweede gehoor te organiseren. Artikel 6, § 1 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bepaalt: *“De Commissaris-generaal of zijn gemachtigde roept de asielzoeker minstens eenmaal op voor gehoor”*. De commissaris-generaal of zijn gemachtigde heeft een discretionaire bevoegdheid om een tweede gehoor te organiseren indien hij dit nodig acht om nadere inlichtingen te verwerven die kunnen leiden tot het vaststellen van een gegronde vrees voor vervolging.

Reeds hoger werd vastgesteld dat verzoekende partijen tijdens hun gehoren aangaven dat zij alles konden vertellen en niets meer hadden toe te voegen, alsmede dat hun advocaat zich ten overstaan van het CGVS beperkte tot de algemene, louter hypothetische en niet nader uitgewerkte bewering dat bepaalde informatie mogelijkerwijze verloren kon zijn gegaan. Waarom zij een tweede maal hadden moeten worden gehoord kan op basis van de stukken van het administratief dossier dan ook niet worden ingezien.

Daarenboven tonen verzoekende partijen ook in onderhavig verzoekschrift niet aan de hand van concrete argumenten of elementen aan dat of waarom zij een tweede keer hadden moeten worden gehoord bij het CGVS. Zij werken in dit kader immers in het geheel niet uit welke informatie door hen niet kon worden verstrekt of onvoldoende aan bod zou zijn gekomen. Op welke wijze dit van invloed zou kunnen zijn geweest op de bestreden motieven en beslissingen wordt door verzoekende partijen

evenmin uitgewerkt. Ondanks dat zij daartoe middels het verzoekschrift en ter terechtzitting de mogelijkheid hebben, verstrekken zij bovendien tot op heden niet de minste bijkomende informatie. Het is niet ernstig om te poneren dat verzoekende partijen bij het CGVS opnieuw hadden moeten worden gehoord omdat zij essentiële informatie niet konden verstrekken zonder dit ook maar enigszins uit te werken en zonder bijkomende informatie te verstrekken.

#### 2.2.2. Het eerste middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekende partijen voeren in een tweede middel de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*". Zij citeren artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 1951 en toetsen hun situatie en feitenrelaas aan de criteria zoals vastgelegd in dit artikel, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, rechtsleer en het "*Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating tot the Status of Refugees*" van UNHCR.

Verzoekende partijen betogen dat zij ingevolge de problemen van verzoeker met de Iraakse Islamitische partij van januari 2010 tot december 2011 geen problemen kenden omdat hij ondergedoken leefde bij zijn zus en enkel buiten kwam indien dit uiterst noodzakelijk was. Niemand van de partij wist dat hij was verhuisd. Verzoekende partijen bleven nog tot in december 2011 in hun land omdat het moeilijk was om het nodige geld te vinden om te vluchten. Verzoeker kwam in deze periode niet meer in het openbare leven omdat zijn leven in gevaar was. Het kan niet worden verwacht dat hij zo in Irak blijft leven.

Verzoekende partijen stellen dat verzoeker de namen gaf van verschillende opposanten. Er is geen bewijs door wie, waar en waarom zij zijn vermoord. Zij werden gedood in de periode van 2006 tot 2008. Het is logisch dat verzoeker de data niet kent omdat toen veel belangrijke figuren werden gedood.

Inzake de reden waarom A.N. hem aanraadde Ameriya te verlaten, citeren verzoekende partijen een aantal verklaringen uit verzoekers gehoorverslag en betogen zij dat A.N. terughoudend was om informatie te geven aangezien hij zelf nog bij de partij was en vreesde te worden vermoord. Iedereen binnen de partij wist dat zij vrienden waren. Verzoekende partijen voeren verder aan dat verzoeker tijdens diens gehoor duidelijk aangaf wat de roddels waren.

Verzoekende partijen stellen intussen twee brieven te hebben ontvangen van A.N. in verband met de zoektocht door de Iraakse Islamitische partij naar verzoeker. Hieruit blijkt dat hij wordt gezocht.

Wat betreft de problemen die verzoeker kende met de vice-rector van de universiteit en het profiel van academicus van verzoeker betogen verzoekende partijen dat het geen persoonlijke zaak betrof daar verzoeker probeerde de infiltraties door Al Tayar Al Saddry en Al Dawa in de universiteit tegen te gaan. Daarenboven wordt aan het profiel van academicus van verzoeker niet getwijfeld en blijkt uit objectieve informatie dat in Irak academici worden uitgeroeid en doelwit vormen van groeperingen en de overheid. Verzoeker had geen problemen toen hij wegbleef van de universiteit doch dit maakte de situatie moeilijk.

Met betrekking tot de problemen die verzoekster met Hakim AL Zamili kende ingevolge haar werk bij het ministerie van gezondheid, betogen verzoekende partijen dat uit objectieve informatie blijkt dat deze persoon gevaarlijk is en nog steeds een hoge positie bekleedt. Het gevaar blijft dus bestaan. Bovendien was ook zij academicus en wordt ook zij gevisieerd door de systematische uitroeiing van academici in Irak. Verzoekster werd inderdaad thuis niet meer achtervolgd of bedreigd doch het is onredelijk te verwachten dat zij altijd thuis blijft. Zij kon sedert 2006 niet meer deelnemen aan het openbare leven.

Verzoekende partijen stellen nog dat de Iraakse autoriteiten, die zichzelf niet kunnen beschermen, hen geen bescherming kunnen bieden.

2.3.2. Ter staving van het voormelde voegen verzoekende partijen volgende stukken bij het verzoekschrift: de kopieën van twee brieven van de Islamitische partij inzake verzoeker en algemene informatie aangaande Hakim al-Zamili en de situatie van academici in Irak (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 23-28).

2.3.3. Verzoekende partijen leggen per aangetekend schrijven van 21 juni 2012 andermaal kopieën neer van de twee brieven van de Islamitische partij, deze maal vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling (rechtsplegingsdossier, stuk 6a).

2.4.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van deze beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4.2. De Raad dient inzake de asielaanvraag van verzoekende partijen een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom zij al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.4.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4.4. Uit de niet-betwiste feitenrelazen blijkt dat de concrete problemen waarop verzoekende partijen hun vrees voor vervolging steunen allen dateren van geruime tijd geleden.

Dat de pogingen tot ontvoering op verzoeker in de periode 2004 – 2005, de problemen die verzoekster kende met haar overste in de periode 2006 – 2007 en de problemen die verzoeker in 2006 en 2009 kende met Walid Awad Al-Temimi de oorzaak zouden hebben gevormd voor het vertrek van verzoekende partijen uit hun land van herkomst of in hun hoofdte aanleiding zouden geven tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, kan niet worden aangenomen. Verzoekende partijen bleven blijkens de niet-betwiste feitenrelazen immers gewoon in hun stad wonen, zij bleven er van 2005 tot 2010 op hetzelfde adres in de Amriyah-wijk en verzoeker nam er actief deel aan het publieke leven, hetgeen niet aannemelijk is indien zij daadwerkelijk vervolging vreesden. In de bestreden beslissingen wordt bovendien met recht gemotiveerd dat zich sedert de voormelde problemen geen bijkomende incidenten meer hebben voorgedaan en dat verzoekende partijen zelf aangaven dat zij ingevolge deze feiten geen problemen meer kenden.

Evenmin kan worden aangenomen dat verzoekende partijen hun land zouden hebben verlaten of een gegronde vrees voor vervolging zouden dienen te koesteren ingevolge het probleem dat verzoeker in januari 2010 zou hebben gekend met de Iraakse Islamitische partij. Verzoekers verklaringen en de houding van verzoekende partijen zijn immers onverenigbaar met de beweerde vrees voor vervolging jegens deze partij. Verzoekende partijen bleven, na het probleem van januari 2010, nog bijna twee jaar in Bagdad wonen, en dit tot eind december 2011. Verzoekster bleef daarbij aanvankelijk zelfs nog een aantal maanden op hetzelfde adres. Zij kende in deze periode geen problemen of bedreigingen (administratief dossier, stuk 4b, p.13-14). Nadien vervoegde zij verzoeker, die reeds in januari 2010 naar de woning van zijn zus verhuisde, en woonden zij aldaar samen nog meer dan anderhalf jaar alvorens hun stad en land van herkomst te verlaten. Dat zij nog bijna twee jaar hun leven verder zetten in de stad waar hun beweerde vervolging zich zou situeren is niet plausibel. Deze vaststelling klemmt nog des te meer daar zij al deze tijd bij verzoekers zus hebben gewoond. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat men verzoeker, indien deze daadwerkelijk werd geviséerd, eerst bij zijn naaste familieleden zou gaan zoeken. Nog daargelaten dat verzoeker deze verklaring niet aanhaalde wanneer bij het CGVS werd gevraagd waarom zij het land niet eerder verlieten doch stelde dat zij wachtten om het land te verlaten omdat zij hoopten dat de situatie zou beteren (administratief dossier, stuk 4a, p.22), kan de blote bewering dat zij moeite hadden om het nodige geld te vinden om het land te verlaten, te meer gelet op het brede familiale netwerk waarover verzoekende partijen beschikken in Bagdad (administratief dossier, stuk 4a, p.5; stuk 4b, p.4-5), geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Daarenboven blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij, in tegenstelling met wat hij laat uitschijnen in het verzoekschrift, niet ondergedoken leefde doch wel degelijk actief deelnam aan het openbare leven, en dit op een wijze die niet kan worden verzoend met zijn beweerde vrees voor vervolging. Verzoeker verklaarde immers dat hij, ook nadat hij verhuisde en in de laatste maanden voor zijn vertrek uit Bagdad, één keer per week les gaf aan de faculteit Dijla en er wiskunde en informatica doceerde. Daarnaast hield hij zich bezig met ontwerpen maken en met toezicht houden op projecten en preciseerde hij in dit kader: *“Het aantal ingenieurs die in moderne software werken, dat is heel beperkt in Bagdad. Ik ben bekend als een specialist in de moderne softwaren. Ik spreek over heel Irak, het is een achtergesteld land”* (administratief dossier, stuk 4a, p.7). Niet enkel is het, in het licht van de verklaarde vrees van verzoekende partijen, niet geloofwaardig dat zij nog bijna twee jaar bij verzoekers zus in Bagdad zouden blijven en dat verzoeker er op deze wijze zou blijven deelnemen aan het publieke leven, doch tevens is het manifest ongeloofwaardig dat zich daarbij, indien zij daadwerkelijk zouden worden gevisieerd door de Iraakse Islamitische partij, geen verdere incidenten meer zouden hebben voorgedaan sedert januari 2010. Indien zij hen werkelijk zochten en wilden treffen hadden zij daartoe immers ruimschoots de mogelijkheid.

Dat verzoeker ingevolge zijn soennitische naam enige vrees voor vervolging zou dienen te koesteren kan evenmin worden aangenomen. In de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker wordt dienaangaande met recht gemotiveerd dat hij geen concrete incidenten aanhaalde om deze vrees te onderbouwen, dat het gegeven dat hij momenteel nog steeds niet naar sjiitische wijken kan onvoldoende zwaarwichtig is, dat zijn verklaringen op dit vlak vrij hypothetisch zijn en dat hij geen andere concrete incidenten waaruit blijkt dat hij persoonlijk en omwille van zijn soennitische naam of achtergrond door sjiiten werd of wordt vervolgd. Dat verzoekende partijen ingevolge hun soennitische geloof enige vrees voor vervolging zouden dienen te koesteren bij een terugkeer naar hun land van herkomst kan dan ook niet worden aangenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat op basis van het door hen aangehaalde asielrelaas in hoofde van verzoekende partijen niet kan worden besloten tot het bestaan van een geponde vrees voor vervolging.

De neergelegde documenten zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 15) vermogen omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde pertinente en terechte redenen, die door verzoekende partijen overigens niet worden betwist, aan het voorgaande geen afbreuk te doen.

De informatie bij het verzoekschrift aangaande Hakim al-Zamili is van louter algemene aard, heeft geen betrekking op de persoon van verzoekende partijen en vermag geen afbreuk te doen aan de voormelde, concrete vaststellingen (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 25). Deze algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat zij daadwerkelijk werden en worden gevisieerd of vervolgd. Zij dienen hun vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijven hier, gelet op het voormelde, in gebreke.

De in het kader van onderhavig beroep neergelegde brieven van de Iraakse Islamitische partij worden, nog daargelaten dat niet de minste uitleg wordt verstrekt voor het gegeven dat deze documenten ondanks dat zij zouden dateren van meer dan twee jaar geleden nu pas worden bijgebracht, slechts bijgebracht in kopie, zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden gehecht (rechtsplegingsdossier, stuk 6a; stuk 1, bijlage 23). Bijkomend blijkt dat de inhoud moeilijk kan worden gerijmd met de verklaringen van verzoeker. Volgens deze brieven zou verzoeker immers reeds op 25 december 2009 zijn gezocht door de Islamitische partij omdat deze hiervan afstand had genomen en hierop kritiek uitoefende, terwijl verzoeker bij het CGVS verklaarde dat hij pas in januari 2010 afstand nam van de partij en door A.N. werd gewaarschuwd dat hij zijn wijk moest verlaten (administratief dossier, stuk 4a, p.14-15).

Waar verzoekende partijen nog verwijzen naar hun profiel als academici en naar informatie inzake de situatie van academici in Irak, dient te worden opgemerkt dat deze informatie van louter algemene aard is en geenszins kan volstaan om aan te tonen dat verzoekende partijen bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Uit deze informatie blijkt weliswaar dat personen met een academisch profiel een verhoogd risico lopen om aldaar te worden gevisieerd, doch hieruit kan niet worden afgeleid dat het risico dermate groot is dat verzoekende partijen ingevolge een loutere aanwezigheid in hun land van herkomst daadwerkelijk dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. In dit kader kan tevens worden opgemerkt dat verscheidene familieleden van verzoekende partijen een hooggeschoold profiel hebben en actief zijn in academische kringen in Bagdad, zonder dat deze familieleden daarbij problemen kennen of worden bedreigd. Meer bepaald zijn

twee zussen van verzoeker docent aan de universiteit, is één van zijn broers dokter en geeft deze broer les aan de Islamitische universiteit van Bagdad. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat zij het goed stellen, geen problemen ondervinden en niet worden bedreigd (*ibid.*, p.5). Gelet op het voorgaande tonen verzoekende partijen, de hoger gedane vaststellingen inzake de elementen ten grondslag van hun asielrelaas mede in acht genomen, niet *in concreto* aan dat zij omwille van hun academisch profiel daadwerkelijk problemen dreigen te ondervinden bij een terugkeer naar hun land van herkomst.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

#### 2.4.5. Het tweede middel is ongegrond.

2.5.1.1. Verzoekende partijen voeren in een derde middel de schending aan van artikel 48/4, § 2, a) en/of b) van de vreemdelingenwet, *“de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming)”* en de materiële motiveringsverplichting, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Zij verwijzen in dit kader opnieuw naar hun academische profiel, alsmede naar hetgeen hierover hoger werd uiteengezet. Zij herhalen dat uit de informatie bij het verzoekschrift blijkt dat academici in Irak worden uitgeroeid en doelwit vormen van groeperingen en de overheid. Verweerder laat uitschijnen dat zij geen problemen zouden kennen indien zij thuis blijven doch dit kan van hen niet worden geëist. Zij moeten overleven en dus op een veilige manier deel kunnen nemen aan het openbaar leven.

2.5.1.2. Ter staving van het voorgaande verwijzen verzoekende partijen opnieuw naar de algemene informatie over de situatie van academici in Irak, zoals bij het verzoekschrift gevoegd (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 26-28).

2.5.2.1. Verzoekende partijen voeren in een vierde middel de schending aan van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, *“de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming)”* en de materiële motiveringsverplichting, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Zij benadrukken dat hun identiteit en herkomst van Bagdad niet worden betwist. Verzoekende partijen citeren uit de informatie in het administratief dossier en uit persberichten omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad. In Bagdad komen herhaaldelijk bomaanslagen voor waarbij wekelijks tientallen doden vallen. De situatie valt onder de noemer 'gevechten' en deze gevechten zijn voortdurend aangezien zij met een regelmatige frequentie voorkomen. De strijd die gevoerd wordt tussen de terreurbewegingen en de overheid in Bagdad blijft aanhouden. Er worden bepaalde risicogroepen geviseerd maar er vallen wel duizenden onschuldige burgerslachtoffers.

Verzoekende partijen stellen zich de vraag hoeveel dodelijke burgerslachtoffers er moeten vallen om te kunnen spreken van een hoog risico. Zij stellen dat het aantal burgerslachtoffers in 2011 licht is gestegen, citeren uit een e-mail van Iraq Body Count over het verschil tussen hun cijfers en deze van de overheid en betogen dat de redenering van verweerder bevreemdend is. Hoewel deze zelf opmerkt dat de situatie stagneert wordt geen subsidiaire bescherming meer geboden. Verzoekende partijen vinden het merkwaardig dat verweerder nu concludeert dat geen bescherming meer wordt geboden aan mensen van Bagdad. Het gevaar is daar even groot als vorig jaar. Er is geen objectieve reden om een kandidaat-vluchteling afkomstig van Bagdad op heden anders te behandelen dan enkele maanden geleden. Daar dit verschil in behandeling niet gerechtvaardigd is, is het gelijkheidsbeginsel geschonden.

Bovendien geeft de plotse, ongegronde wijziging in het beleid van verweerder aanleiding tot willekeur. *“De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is een loterij”*. Verzoekende partijen worden ongelijk behandeld ten opzichte van landgenoten die in 2011 naar België reisden. Hierdoor ontstaat willekeur, zonder dat er rechtvaardige en objectieve motieven aan de grondslag liggen.

Verzoekende partijen menen voorts dat het asielbeleid van andere Europese landen irrelevant is nu verweerder de Belgische wetgeving moet respecteren en de Belgische wetgever ervoor koos om een ruimere bescherming toe te kennen dan EU-landen. Het woord 'individuele' zoals opgenomen in artikel 15, c) van de voormelde richtlijn werd in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet niet opgenomen.

Verzoekende partijen betichten verweerder er in onderhavig verzoekschrift nog van dat deze zich lijkt te focussen op statistieken en zich de vraag stelt: *"vragen er te veel mensen afkomstig van Bagdad asiel aan in België? Wagen te veel mensen die het slachtoffer zijn van de aanhoudende onrusten in Bagdad zich aan de verre reis naar België om alhier in alle rust te kunnen leven?"*.

2.5.2.2. Verzoekende partijen voegen ter staving van hun betoog inzake de veiligheidssituatie in Bagdad de volgende stukken bij het verzoekschrift: een aantal persartikels, een e-mailbericht van Iraq Body Count en een uittreksel uit de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 4-17).

2.6.1. Het derde en vierde middel worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.6.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekende partijen preciseren niet welk artikel van de aangevoerde richtlijn zij *in casu* geschonden achten noch op welke wijze dit zou (kunnen) zijn gebeurd, zodat deze schending niet dienstig wordt aangevoerd.

2.6.3. Inzake de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht kan dienstig worden verwezen naar het gestelde dienaangaande *sub* 2.4.1.

2.6.4. Waar verzoekende partijen de schending aanvoeren van het gelijkheidsbeginsel en laten uitschijnen dat rekening zou moeten worden gehouden met de datum van de binnenkomst of de asielaanvraag door de kandidaat-vluchtelingen, dient te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag en dus niet, zoals verzoekers laten uitschijnen, zoals deze bestaat op het ogenblik van de indiening van deze aanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

2.6.5. Voor zover verzoekende partijen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun profiel als academici in Irak en de elementen ten grondslag van hun asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 2.4.4. gedane vaststellingen dienaangaande. Zij tonen niet aan dat in zijn aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6.6. Verzoekende partijen kunnen voorts in hun betoog inzake de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst niet worden gevolgd. Zij stippen weliswaar met recht aan dat zich aldaar nog veiligheidsincidenten voordoen doch bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet moeten diverse objectieve elementen in ogenschouw worden genomen. Uit de omstandige en gedetailleerde landeninformatie in het administratief dossier (stuk 16), waarin de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van verzoekende partijen uitgebreid en nauwgezet wordt geanalyseerd en waarbij terdege rekening wordt gehouden met het gegeven dat aldaar nog veiligheidsincidenten voorkomen, blijkt dat deze incidenten eerder doelgericht van aard zijn en dat, de diverse objectieve elementen (het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken,...) in acht genomen, de situatie aldaar niet van aard is dat zij beantwoordt aan het bepaalde in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De informatie die bij het verzoekschrift wordt gevoegd (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 4-16) doet aan het voorgaande geen afbreuk. Integendeel blijkt ook uit deze informatie dat het geweld in de regio van herkomst van verzoekende partijen overwegend doelgericht is en kan hieruit niet worden afgeleid dat verzoekende partijen ingevolge hun loutere aanwezigheid in Bagdad een reëel risico zouden lopen op ernstige

schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Dat de situatie in Bagdad niet beantwoordt aan de criteria zoals gesteld in dit artikel, vindt overigens bevestiging in het gegeven dat de vader, broers en zussen van verzoeker, die allemaal nog in Bagdad vertoeven, aldaar geen problemen kennen en niet worden bedreigd (administratief dossier, stuk 4a, p.5). Ook de moeder, broers en zussen van verzoekster wonen in Bagdad, kennen aldaar geen problemen en worden er niet bedreigd (administratief dossier, stuk 4b, p.4-5). Op basis van het geheel van de informatie in het administratief dossier en het rechtsplegingsdossier dient aldus te worden besloten dat in hoofde van verzoekende partijen geen reëel risico op ernstige schade voorhanden is in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

2.6.7. In acht genomen hetgeen voorafgaat, tonen verzoekende partijen, de overige elementen in het administratief dossier mede in acht genomen, niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.6.8. Het derde en vierde middel zijn ongegrond.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

##### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS